

PHỤ PHÀNG

✦ Ái Ưu Du

Nắng ấm đem lại gió mát mùa xuân tươi thắm tràn về trên xứ hoa Đào, xóa tan sương giá. Không khí ngào ngạt hương xuân trên dãy đồi thông trùng điệp đang bừng tỉnh. Mặt trời to tròn rực rỡ chiếu ánh hào quang lấp lánh bơi lên khoảng không trung mênh mông. Trong hương hoa ngan ngát, núi đồi tắm đẫm sương đêm, có cái tươi tắn vô tận của vùng hồng ló dạng. Mát rười rượi của rừng, lành lạnh man mát mùi thơm nồng ấm của đất, của suối ngàn trong suốt thắm vị ngọt ngon. Cây cối mùa đông khẳng khiu úa tàn, nay đâm chồi nảy lộc rạng rỡ trên cành xuân ấm áp. Dù rằng một cánh én không thể mang lại mùa xuân, nhưng khi mùa xuân đến, dù không có cánh én nào, vẫn đến được cơ mà! Những chú én bé nhỏ thay hẳn bộ cánh trên mình, lông lỏm chớm, xơ xác, xanh nhạt, qua mùa xuân bộ cánh mượt mà, xanh đậm đen đen, láng mượt, gờ bụng trắng toát mịn màng, đuôi rung rinh ché làm đôi, trên hàng dây điện. Thấy thương ới là thương.

Ngày đầu xuân mới, Hoa, Thúy Mai, Vân, Trầm Mây, đi xuống Ga thăm Tết. Cuộc họp mặt tay nắm, có biết bao chuyện vui buồn, xếp lớp lẫn tẩn trên vầng trán suy tư. Như Thúy Mai tràn đầy đặc tính cô gái Huế yếu điệu, dịu dàng, dễ thương. Đồng thời cô cũng khó chịu, tính nết, bất thường thay đổi như chong chóng. Mai ở nhà phá gạo cha mẹ già, không làm gì hết.

Vân sanh trưởng tại Dalat nói tiếng Huế thanh thanh, tóc huyền dài chấm ngang hông, mắt to, nụ cười tươi. Vân trực téléphonique trong tổng đài Bưu Điện, thăm thiết với bồ Tuấn ở Cam Ranh. Tết là em cùng mẹ khác cha, với chị dâu thứ chín của Mây. Tết nhờ bà Chi, là gái làng chơi, nay lấy chồng Tây, giới thiệu cho cô đi làm công. Làm công một thời gian Tết cặp bồ với chủ tây trắng, Tây thứ thiệt. Hoàn cảnh cô thật buồn, gia đình đông chị em, không một ai làm việc. Tết đành hy sinh. Cuộc sống "gối chần" với chồng Tây, nghe ớn lạnh xương sống. Bạn bè không tin, rủ nhau xuống xem mặt chú, có phải là Tây phương hay Tây lai, mà có cuộc sống tình cảm ghê gớm, đến nổi liệt... như lời Tết than thở? Kể ra thì chú beau trai, Tây trắng trăm phần trăm, chứ không phải Tây Lai mười hai lố... hay Ma Rốc cốt keng. Lịch sự đáo đẽ, là giáo sư dạy Grand Lycée. Ba mươi bảy xuân xanh. Chú không nói được tiếng Việt, "vợ chồng hờ" này khá thông minh, thông cảm kinh khủng! Nói chuyện với nhau bằng tay chân, ra dấu cái gì họ cũng ...thấu hiểu! Mỗi tình cảm đầy thơ mộng í chứ. Đôi khi Tết nói về vấn đề nào đó, Toma không hiểu, tức quá cô chửi chú "cái đồ ngu như con bò tót". "Chú chàng" cười tươi, gật đầu nói lại:

- Cại đồ ngu dư... con bò tồ.

Các bạn cười vang nhà. Tuy nhiên Toma đã mua sách Việt Ngữ, chịu khó nghiêng cứu tiếng Việt, nếu Tết viết ra giấy, thì chú đi lật tự điển xem. Tết chửi, thì cô đại gì viết ra.

Hoa và Vân vốn dĩ từ lúc nhỏ đi học, đến lớp Đệ nhất, sinh ngữ 1 là Pháp, sinh ngữ phụ là Anh, nên nói chuyện với chú tầm tạm. Không đến nỗi khua tay múa chân, hay nói tiếng bồi ba xí ba tú. Nếu tả điều gì "văn chương" hơn, hông biết thì hai cô bập bẹ tiếng Anh. Không sợ nó cười cho thối óc. Toma hiểu được ít nhiều. Hai cô khoái tỉ, hân hoan như gặp đồng hương.

"Tình yêu vượt đại dương" có khác. Nó vượt qua tất cả! Có bền đỗ hay chỉ vài tháng, vài năm? Hoa thấy "phiêu lưu ký" ghê, khi nghe chú nói có giấy đổi đi Miến Điện dạy học. Lúc Tiết vừa mang bầu sáu tháng. Toma không nói chuyện cưới xin, vợ con gì cả? Tiết chân thật, giản dị, dễ dãi quá. Cô không nhận thấy viên đạn bất ngờ bắn vào tim. Cảm giác như nở ra trên khuôn mặt thật thà thêm dần dần.

Toma lợi dụng tính dễ dãi, cả tin cũng như cô quy lụy đến mức phục tùng, là chú khuynh đảo thể xác và tinh thần cô. Nói gì thì nói, cô mất mát thiệt thòi quá rồi. Ông Tây này thuộc loại kẹo kéo, vắt củ chày ra nước. Không cho cô cái gì sốt, ngoài vài ngàn tiền làm công ăn định. Cô bị con Chi bán đứng, lấy tiền mà không biết. Tiết nhờ Hoa, Vân, hỏi:

- Con búp bê trong bụng Tiết, ông tính sao?

Chú ngồi ngay ngắn, như người cha đức độ nhất, mỉm cười, nét mặt hiền như "ma soeur", ngọt như mía lùi, ôn tồn nói:

- Việc đó, về bên Tây nghĩ hè rồi, mới tính sau với gia đình.

Ô là là! Việc đó thuộc phạm trù tương lai. Quá tầm tay với rồi. Tây đui đang làm thủ tục để "đánh bài chuồng" rồi bạn ơi! Ấu đó là do con Chi, trời đánh thánh đâm, ở gần nhà Tiết. Do bà mẹ tham tiền, tưởng cho cô cứ lấy Tây, lấy U, là nó xì ra cả mỏ vàng? Mối được túi, khảo tiền thẳng Tây đui kia chắc. Mẹ đã đẩy cô vào cảnh này.

Hắn chỉ cho cái "tui đây" không hứng thú gì! Đúng là "Tây đui" thứ thiệt! Một tháng ba mươi ngày, liệt hết hai năm ngày rồi, còn gì xí quách! Lại nghèo rớt mồng tơi, tiền không có đã đành, tình cũng tuột dù trớt quớt, ngoặc cằn cằn, còn làm ăn nổi gì.

Thúy Mai, Hoa, Trầm Mây, Vân, đi về qua rừng thông muện phiên giao nhánh. Họ tư lự dưới đài mây, quỳn hơi sương là là xuống mặt hồ, nhẹ nhàng gợn sóng và thờ ơ. Nơi xa xôi trên đỉnh đồi, chiều buông lả trong tiếng gió rì rào qua kẽ lá. Khí lạnh thấm dần trên đôi vai gầy, rung rinh những mái tóc thề đen nhánh, óng mượt của cô gái Thần Kinh, lưu lạc chốn "cao nguyên bông lai". Sóng bước bên nhau, Hoa nói:

- Mà nghĩ sao?

- Thấy con Tiết lấy Tây lấy Đức, tao chán quá!

- Thời buổi này, lấy Tây là thường. Sao lại chán?

- Xì. Những thằng như nó, ngay cả khi lường gạt, yêu đương, dối trá, nó cũng làm cho người ta tin, là nó đứng đắn, trí thức nhất thế gian.

- Mà nghĩ là, nó sẽ đá con Tiết à?

- Một thằng Tây giáo sư, quá sức...ăn chơi, đến liệt gân liệt cốt như vậy, mà chịu lấy con vợ lù đù, không biết cái gì à? Tối tết công gô nó mới làm giấy cho con này đi Tây. Để rồi mấy coi. Nó chỉ lợi dụng, khỏi mất thêm tiền công kia, việc nọ.

Không ngờ Hoa có nhiều ý nghĩ sắc sảo, thâm trầm như vậy!

Hoa không tin lời Mai nói. Nó có vẻ bất công thế nào ấy. Cho nhau tình yêu sao lại nhân, chia, trừ, cộng? Tình không biên giới kia mà! Hoa cúi đầu im lặng.

Nhìn đôi mắt sắc như dao cau của bạn, Hoa không thể nghĩ mới giây phút trước, khi từ giả bạn ra về, chính đôi mắt ấy ánh lên nét thông cảm và nồng hậu. Thúy Mai nói tiếp:

- Cũng như tao, tao biết Tấn chưa chắc đã thật tình, miệng mồm liếng thoảng, có vẻ đều đều làm sao. Mà, tao không giải thích được. Tấn nghe lời gia đình hơn. Tao thất vọng, dù yêu Tấn, nhưng tao không tin Tấn.

- Mà phải biết cách lèo lái nó chứ.

- Mà nói nghe chán thấy mồ. Tao hỏi mà nghe nhe: Từ ngày Tấn đi đến giờ, hơn hai năm rồi, mà Tấn chỉ có năm bảy lá thư viết bằng quơ. Tao công nhận là thư viết rất tình tứ, trên thư từ thôi. Tấn ích kỷ không muốn mất tao, nhưng không muốn cưới tao. Không hứa hẹn điều gì, không một lần về thăm. Rồi Tấn sẽ không bao giờ, về thăm Dalat, chứ đừng nói là để gặp lại tao. Mà hiểu không?

- Cầu xin tao sống lâu, xem chàng xử trí thế nào.

- Số của tao độc thân cho đến chết. Bệnh hoạn suốt đời, thì cần gì cơ chứ.

- Đừng bắt chước ông Chu Công ba ngàn năm trước đã đặt ra mười can, xoè hai bàn tay và bàn chân ra, mà đếm đủ Giáp, Ất, Bính, Đinh, Mậu, Kỷ, Canh, Tân, Nhâm, Quý. Rồi bói quẻ con: Tí, Sửu, Dần, Mão, Thìn, Tỵ, Ngọ, Mùi, Thân, Dậu, Tuất, Hợi, cho tao nghe đi.

- Mà không tin hả? Số mạng của mày đã nói lên sự thật đó thôi. Mày không biết ngày ấy, năm ấy ông chồng mày là ai đâu. Vậy, cái ngày mày quen Thi đầu tiên, mày có thấy nó xấu không?

- Thôi bà thầy ơi! Ngày nào cũng đẹp, cũng tốt cả. Buổi sáng tao thấy mặt trời mọc phương đông, chiều lặn phương tây. Chứ giờ ấy, ngày ấy, khi tao quen Lâm, và sau này quen Thi, tao không thấy nó mọc ngược ở phương tây, và lặn ở phương bắc. Mà đừng dị đoan quá!

- Mày không tin con người có số à?

- Trường hợp của tao, tự tao quyết định chọn lấy con đường tương lai. Thú thật tao thấy ngày xa Lâm, là ngày giúp tao xoay ngược ván cờ.

- Thành công hay thất bại?

- Do mình thôi. Chén bát trong sóng còn có khi xao động. Mỗi bên đẹp bớt cái tôi ích kỷ, hẹp hòi. Thông cảm và thấu hiểu nhau hơn. Muốn bền lâu hãy vun đắp, muốn tan vỡ thì đập phá. Mà ít có ai điên khùng đập phá.

- Nói chuyện chồng con, tao ớn lên tới tận cổ.

- Độc thân vui tính như mày, tự do kinh khủng.

- Nhưng về già có đủ cảnh khổ, biết trông chờ ai. Ráng mà bỏ đi lo lấy một mình. Tứ cố vô thân.

- Ừ. Đẳng nào cũng chán. Mỗi người có một cảnh khổ riêng, không ai giống ai.

- Vào nhà đi. Con mày khát sữa, khóc lòi rún rồi.

Từ đó đến nay, thắm thoát gần bốn mươi năm trôi qua, đứa con gái mang hai giòong máu lớn lên, rất đoan trang xinh đẹp. Cô bé chưa bao giờ biết tin tức về "người ấy", người mà cô

cảm thấy đau đớn, rất tủi hổ, muốn phủ nhận sự lường gạt tình cảm, lẫn tiền bạc trắng trợn nhất. Người mà cô bé không bao giờ gọi là cha, cô cũng chẳng cần biết mặt.

Cô bé đã làm thủ tục đi Hoa Kỳ, chỉ với mẹ, và các em (cùng mẹ khác cha), theo diện con lai Mỹ.

Nghe bạn kể cảnh ăn ở "chồng con" của Tiết, Thúy Mai dỗi quá! Sợ toát mồ hôi hột. Cô hứa sẽ ở giá, làm gái già hơn là lấy "Tui đây". Bởi vì chuyện tình yêu giữa Mai và Tấn lấp lửng, như tơ trời. Không báo hiệu niềm vui, hay điều tốt lành, hứa hẹn ngày mai quang đặng, có thể bị hắt lại nỗi thất vọng đột ngột.

Ngày Tấn ở trong quân trường Võ Bị, tình cảm họ đã đi qua lòng nhau. Gợn lên êm ái không kém phần say đắm. Vài năm choáng ngợp nồng nàn. Khi Tấn ra trường, người đi kẻ ở, tình cảm xa vắng nhẹ nhàng, lơ lửng lụi dần vào câm nín. Bức tường xa xôi cách trở, qua thời gian và không gian, đã dựng lên hố thẳm ngăn chia.

Tấn ra đi theo nhịp bước hải hồ. Lãng du vào những bến bờ xa lạ. Mới mẻ. Đời chiến sĩ dãi dầu gió sương. Thúy Mai ở lại chốn cũ đời xưa, xếp tờ lòng giữa tiếng ồn ào xe pháo. Giữa muôn người bàng quang. Hờ hững đi lại trong nắng gió khuya chiều. Thúy Mai mơ mộng và tình tứ hoá cuộc tình. Bằng cách Mai đã cắt lọn tóc dài, tắm đầy nước hoa, gói trong khăn nhung hồng, nhân ngày Hoa về Saigon ăn đám cưới chú em họ. Mai nhờ Hoa trao tận tay Tấn, cùng với lá thư màu xanh viết đầy tám trang giấy. Cuộc đời vô vị, cùng số phận khe khắt, dẫn Mai đi bước thấp bước cao, không ngờ tràn đầy cay đắng và cô độc.

Các bạn nói Thúy Mai bói bài. Hoa không tin chuyện bói toán, nhất là Hoa và Mai thân nhau quá, chuyện lớn chuyện nhỏ, đều biết tông tông tong, còn linh ứng gì, cần gì phải đoán, phải coi.

Mai độc thân thể cũng khỏe. Tự do. Muốn đi đâu thì đi, làm gì thì làm, cơm cha áo mẹ, "công thợ may", cứ ở nhà phá gạo, lâu lâu, buồn buồn, gọi năm ba đứa tụ tập nhà bạn, coi bói, hầu nghiên cứu tử vi, học hỏi thêm vui.

Thật buồn cười, khi Mai đứng trên đỉnh cao của tuổi băm bảy, băm tám, độc thân vui tính, bói toán về cuộc đời tình ái, sự nghiệp, công danh của các bạn. Cô kênh kiệu hất mặt lên, kèm theo nụ cười mỉa mai, tự tôn, tự hào về tài bói toán này, đã đưa cô lên đỉnh cao "tán phéc". Cô có nhiều khách hâm mộ, nên coi thường người khác, mặc dù cô chẳng hơn ai. Các bạn đùa:

- Người đâu mà an nhàn, thấy sướng. Mai à.

Thúy Mai ưa chữ Hoa là "đồ lãng mạn. Vớ vẩn. Cứ thích ru ngủ trên mây". Hai cô trái ngược nhau hoàn toàn, ấy thế mà, họ rất đối thân thương nhau.

Thúy Mai đi thênh thang trên dòng đời xuôi ngược, hăng say lao vào cuộc chơi, tìm hiểu muôn điều bói toán huyền bí. Cho đời thêm vui, thi vị hóa cuộc sống, hơn là yêu anh, yêu trường, yêu lớp.

Luống cải xanh rờn, những dây mạng nhện mong manh như sợi tóc giăng mắc khắp không gian, tạo thành tấm lưới khổng lồ trùm lên cây cỏ, lóng lánh dưới ánh mặt trời ấm dịu, thoang

thoảng mùi hương hoa đồng nội tinh khiết.

Giờ đây Thuý Mai không thích cành cây ngọn cỏ, cao thấp nhấp nhô. Không thích tiếng chim hót bừng lên mỗi sáng. Không yêu con đường đi về, mỗi buổi chiều hôm. Không ưa sương xám phủ lưng trời. Không ngâm chân trong dòng suối mát, ngọt và trong. Không ngắm con nước in hình chiếc lá vàng, đan hồ hững trên cành cây khẳng khiu. Như ngàn đời Mai không yêu (và sẽ không bao giờ “lãng mạn yêu hoa lá núi đồi vớ vẩn” ... Như cô vẫn chửi bạn là không thực tế!

Lê Thuý Mai đã yên giấc ngàn thu dưới ngôi mộ đá lạnh lẽo. Vì chứng xơ chướng gan kinh niên. Không chồng. Không con. Không nhìn ngắm mảng mây trắng lơ lửng là là bay, như đàn cừu nhỏ thủng thẳng về chân núi rồi!

Lớp bụi hồng mỏng tanh, mịn màng bốc lên, theo từng bước chân rải đều, trên đôi giày trắng của Hoa. Lớp bụi lại nhè nhẹ theo nhau về nằm nghỉ yên trên mặt đất, nơi Thuý Mai yên nghỉ trong khu mộ thành phố buồn số Bốn.

Ái Ưu Du